

Є в житті події, які тепліми спогадами назавжди залишаються у пам'яті. Серед них – зустрічі випускників, колишніх студентів, які разом опанували ази обраної професії, а після навчання роз'їжджались по підприємствах, залізницях і навіть країнах, самостійно розпочинаючи свій професійний шлях. Свято радісних зустрічей і спогадів нещодавно відбулося у колишніх випускників групи Т-20 "Локомотивне господарство" Львівського технікуму залізничного транспорту, які сорок років тому отримали професійну путівку в життя...

День, коли відбулася зустріч, видався сонячним. На території технікуму потрохи збиралися колишні одногрупники. Тільки вік змінив їх зовні, а все решта, як колись у далекому 1973 році: щирі емоції, трішечки хвилювання, веселі жарти, дружні потиски рук, запитання й розповіді... По-різному склалися їхні долі, але більшість після закінчення технікуму стала за пульт локомотива.

Своє знайомство з учасниками зустрічі кореспондент "Львівського залізничника" розпочала з колишнього заступника з ремонту начальника моторвагонного депо Львів Михайла Климківа та організатора цієї зустрічі, колишнього машиніста моторвагонного депо Львів Романа Кульчицького.

Моє знайомство із залізницею почалося з гуртка "Юний залізничник" на Львівській дитячій магістралі, де тоді займалася майже половина нашої групи, – згадує Михайло Климків. – Там ми вивчали багато залізничних професій. Згадую, із якою гордістю й хвилюванням я стояв на місці машиніста і вчився керувати тепловозом.

Уже звідти під керівництвом викладача Ірини Тисячної наша група – 18 юних залізничників – вступила до Львівського технікуму залізничного транспорту на спеціальність "Локомотивне господарство". Навчання тривало чотири роки, після того військова служба і далі – знову залізниця. Свій трудовий шлях на залізницю я почав із помічника машиніста у локомотивному депо Львів-Захід, потім перевівся в локомотивне депо Львів, а згодом – у моторвагонне депо Львів, де я працював аж до виходу на заслужений відпочинок. Тридцять сім років

"Про роки праці машиніст міг би написати книжку"

віддав залізницю, із них п'ять працював помічником машиніста, двадцять років – машиністом, і ще дванадцять – заступником начальника депо з ремонту.

Після закінчення технікуму доля розкидала його випускників у різні куточки – на Урал, в Естонію, в РФ і по різних містах України. Приблизно третина пішла працювати на залізницю, а решта – в інші сфери. Роки навчання в технікумі Михайлу Михайловичу найбільше запам'яталися студентськими загонами, першими поїздками на локомотиві.

– Ми просилися з машиністами у рейси, – згадує Михайло Климків, – і вони часто брали нас із собою. Моя навчальна практика у 1970 році проходила в локомотивному депо Львів. Я багато чого навчився у тодішніх старших машиністів. У той час там ще були паровози, але вони вже не виїжджали в рейси. Помічником машиніста я попрацював на тепловозах, електропоїздах і електровозах. Маю три права управління – тепловозом, електровозом і електропоїздом.

Працювати помічником машиніста я почав із досвідченими машиністами Михайлом Оліяром

та Євгенієм Коноваловим. У цих механіків навчився виконавської дисципліни та професійної витримки. За різних форс-мажорних обставин треба поводитися професійно чесно: визнати свою помилку, якщо така була, або ж відстоювати свою правоту. За плечима машиніста тисячі тонн вантажів чи пасажирів, тому й відповідальність надто висока. Отакі жорсткі умови праці, важкі ділянки дороги, стресові ситуації відображаються на стані здоров'я.

Про роки роботи машиністом, за словами Михайла Климківа, можна написати книжку. Кожна поїздка відрзнялася від попередньої – настроєм роботи, погодою, ситуацією на лінії, поведінкою пасажирів тощо. Машиніст-професіонал перед поїздом повинен зосередитися, продумати режим роботи, у якому він працюватиме. Коли машиніст входить до кабіни локомотива, усе зайве й непотрібне повинно залишитися поза роботою, для нього важливими є лише люди, дорога, сигнали і рухомий склад.

Зараз, спілкуючись зі студентами технікуму, молодими машиністами, на жаль, не часто помічаю таке ставлення до нав-

чання і до праці. Коли я вчився, то бачив, що ті учні, які несерйозно ставилися до навчання, зрештою достроково залишали технікум. Романтика поїзної роботи часто оманлива, бо головні критерії в роботі машиніста – професіоналізм і бажання працювати. Я вважаю, що за рівнем відповідальності професія машиніста є, мабуть, другою після космонавта.

П'ять років тому двадцять колишніх одногрупників групи Т-20 зібралися на зустріч із нагоди 35-річчя після закінчення технікуму. Тоді ж вирішили зібратися знову через п'ять років. Цього разу, на жаль, прийшло менше друзів: деякі не зміг через стан здоров'я, іншим перешкодили сімейні обставини, а дванадцятьох наших побратимів уже нема серед живих.

Роман Кульчицький свій залізничний шлях теж почав із дитячої залізниці. Згодом – навчання у залізничному технікумі і робота помічником машиніста в депо Львів. У 1980 році він отримав права машиніста. Коли створили моторвагонне депо Львів, молодий залізничник перейшов у нове депо і працював там аж до виходу на заслужений відпочинок.

– За часів нашої роботи у ка-

біні машиніста не було опалення, ноги дуже мерзли, тож зараз маю через це проблеми зі здоров'ям, – каже Роман Кульчицький. – Нині умови роботи на локомотиві значно кращі, ніж у наші часи.

Роман Кульчицький розповів, що після закінчення технікуму у Львові залишилося працювати близько десяти осіб із їхньої групи, проте через специфіку роботи, керуючи електропоїздами Львів–Мукачево, Львів–Трускавець, друзі частіше зустрічалися в дорозі, ніж у Львові.

Ідея організувати зустрічі колишніх випускників народилася колективно, але взявся за її реалізацію саме Роман Кульчицький. Для того, щоб усе організувати, знайти координати колишніх одногрупників тощо витратив піввідпустки. Допомогали йому колеги – шукали одногрупників по усьому світу. До речі, на першу зустріч відгукнулися майже всі, із ким вдалося вийти на зв'язок. Прізвища колишніх одногрупників запам'яталися на роки, а от в обличчя деякого не одразу впізнали. Зараз організувати зустріч із нагоди 40-річчя закінчення технікуму було значно легше, адже мали вже всі адреси, списки, контактні телефони.

– У моїй родині залізничників двоє, – розповідає Роман Кульчицький, – я і син, який працює помічником машиніста у моторвагонному депо Львів. Спочатку професія машиніста не викликала у нього такого захоплення, як у мене. Але вже під час роботи він втягнувся і зараз не уявляє себе поза нею.

На завершення розмови колишні одногрупники побажали теперішнім студентам і майбутнім машиністам багато добрих друзів і "зеленої вулиці" у нелегкій праці та на усіх життєвих коліях.

Колішні випускники, які і 40 років тому, пройшлися коридорами рідного технікуму, посиділи в аудиторії, у якій колись вивчали залізничну справу, поспілкувалися із заступником директора, із викладачами технікуму, які колись їх вчили, розповіли про своє життя... Здавалося, що й не було отих чотирьох десятиліть... Друзі і колеги вирішили знову зустрітися через п'ять років, а далі свято зі спогадами, життєвими історіями і планами на майбутнє продовжили у затишному кафе.

Тетяна БАЛЛА
Фото автора

ПОЧЕСНОЮ ГРАМОТОЮ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ УКРАЇНИ: **ВІТІВ Зіновію Миколаївну** – провідного інженера з організації та нормування праці служби сигналізації і зв'язку, **ГЕЛЮТУ Миколу Адамовича** – чергового по дирекції залізничних перевезень Рівненської дирекції залізничних перевезень, **ГРИНЧИШИН Марію Андріївну** – старшого інспектора з кадрів Львівської дирекції залізничних перевезень, **ГУЦУЛЯКА Романа Дмитровича** – начальника експлуатаційного вагонного депо Коломия, **ДАЦКО Любов Іванівну** – начальника сектора єдиного технологічного центру з обробки перевізних документів інформаційно-обчислювального центру, **ЗАХАРЧУКА Михайла Івановича** – старшого майстра шляхового Тернопільської дистанції колії, **ПРОДЕНКА Василя Богдановича** – заступника начальника дистанції по Івано-Франківській дільниці Львівської механізованої дистанції навантажувально-розвантажувальних робіт, **КАПЛІНА Костянтина Васильовича** – реві-

Вітаємо з нагородами!

зора залізничного з безпеки руху поїздів апарату безпеки руху поїздів і автотранспорту, **КІТЕЛУ Євгена Борисовича** – старшого електромеханіка вокзалу станції Львів, **ЛЯХОВИЧА Олексія Семеновича** – старшого інспектора відділу з контролю та використання енергоресурсів служби локомотивного господарства, **МАРЦІНА Ігоря Михайловича** – начальника ремонтно-ревізійної дільниці 1 групи Львівської дистанції електропостачання, **МАТЕЙЧУКА Владислава Івановича** – заступника начальника депо з експлуатації моторвагонного депо Коломия, **МУЗИКУ Андрія Михайловича** – старшого диспетчера оперативного-розпорядчого відділу служби перевезень, **МУСІЄВСЬКУ Тетяну Володимирівну** – інженера 1 категорії відділу капітального ремонту служби колії, **МУСКУ Віталія Івановича** – начальника сектора майнових та земельних ресурсів Ужгородської дирекції залізничних пере-

везень, **ОЛЕКСЮКА Анатолія Миколайовича** – слюсаря з ремонту рухомого складу 4 розряду локомотивного депо Ковель, **ПЕРУНА Тараса Володимировича** – начальника станції Білобожниця Тернопільської дирекції залізничних перевезень, **ПІНЧУК Ірину Миколаївну** – голову первинної профспілкової організації ремонтно-експлуатаційного вагонного депо Клепарів, **ПРИХОДЬКА Миколу Михайловича** – столяра 5 розряду управління будівельно-монтажних робіт і цивільних споруд №3, **СОЛОНІНУ Любов Іванівну** – начальника станції Марківці Івано-Франківської дирекції залізничних перевезень.

ОГОЛОШЕНО ПОДЯКУ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ УКРАЇНИ: **АНДРОСЮКУ Олександрю Миколайовичу** – оглядачу-ремонтнику вагонів 5 розряду експлуатаційного вагонного депо Ковель, **АНТОНЮКУ Василю**

Григоревичу – майстру дільниці 2 групи господарського цеху моторвагонного депо Львів, **ВАСИЛЕНКО Людмилі Михайлівні** – начальнику Ужгородського регіонального інформаційно-обчислювального центру, **ГЕЦКО Тетяні Олексіївні** – начальнику фінансово-економічного відділу служби матеріально-технічного постачання, **ГОДУН Аліні Михайлівні** – диспетчеру поїзному дільниці 2 групи відділу перевезень Рівненської дирекції залізничних перевезень, **ДАНИЛИШИНУ Михайлу Богдановичу** – першому заступнику начальника Львівської дирекції залізничних перевезень, **ЗАХАРЧЕНКО Андріані Леонідівні** – економісту 1 категорії сектора із закупівлі робіт відділу з організації тендерних закупівель, **ІВАНЕНКУ Олексію Федоровичу** – електромонтеру тягової підстанції 5 розряду Рівненської дистанції електропостачання, **КАСИНЦЮ Павлу Федоровичу** – черговому по залізничній станції Виноградів-Закарпатський Ужгородської дирекції залізничних перевезень

(Закінчення на 7 стор.)